

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/569/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812212991
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812212991.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumensej, JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa: L. P. J., s.r.o., so sídlom T., H. X, IČO 35724803, zast. Q. P., s.r.o. T., H.. X, proti odporcovi: J. K., nar. XX.X.XXXX, bytom C. F. R., R. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: W. na Z. Z. J. U. so sídlom H., R.. XX, IČO: 42 176 778, odporca i vedľajší účastník na strane odporcov zastúpení JUDr. I. B., advokátom so sídlom A., J. P. č. X/I., o zaplatenie 4131,54 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, zo dňa 23. apríla 2013, č.k. 16C/306/2012-84 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania v sume 158,86 eur do troch dní k rukám právneho zástupcu odporcu a vedľajšieho účastníka.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal od

odporcu zaplatenia 4.131,54 eur s príslušenstvom, zamietol. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania vo výške 706,15 eur na účet zástupcu vedľajšieho účastníka a odporcu v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia. V odôvodnení svojho rozhodnutia citoval ust. § 2 Zákona č. 258/2001 Z.z., § 100 ods. 1, § 101 a § 39 Občianskeho zákonníka. S prihliadnutím k tomu, že v konaní bola zo strany zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporcu ako i zo strany odporcu vznesená námietka premlčania, dospel súd k záveru, že návrh navrhovateľa bolo potrebné v celom rozsahu zamietnuť, a to z dôvodu, že navrhovateľom uplatnený nárok je i podľa názoru súdu v celom rozsahu premlčaný. V konaní bolo medzi účastníkmi nesporné, že na základe uzavretej zmluvy o úvere a ďalších úverových produktoch z 22.02.2008 bol poskytnutý odporcovi úver v celkovej výške 95.000,- Sk, ktorý úver odporca splácal riadne v období marec 2008 až august 2008, pričom následne nezaplatil dohodnuté splátky úveru splatné v mesiacoch september, november 2008 a január 2009, pričom nesplatená výška istiny poskytnutého úveru k 1.1.2009 predstavovala sumu 88.782,- Sk, nesplatené dohodnuté úroky 34.356,- Sk. Z vyššie uvedenej platobnej histórie vyplýva, že ku dňu 27.02.2009 došlo zo strany pôvodného veriteľa k zrieknutiu sa budúceho poplatku za vedenie účtu, kedy došlo k zosplateniu, teda vyhláseniu predčasnej okamžitej splatnosti celého úveru v súlade s bodom 7.3. obchodných podmienok pre úver z dôvodu, že odporca bol v zmysle obchodných podmienok v omeškaní s platením viac ako troch splátok, ktorá skutočnosť vyplýva i zo samotného vyjadrenia navrhovateľa v podanej žalobe, čím bola platnosť zmluvy v súlade so zmluvnými ustanoveniami ukončená. Podľa názoru súdu v danom prípade predmetnú zmluvu je potrebné považovať v zmysle § 1 ods. 2 Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch

za spotrebiteľský úver, a zároveň za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle cit. §-u 23a ods. 1,2 Zák.č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, pričom platí, že na záväzky zo spotrebiteľskej zmluvy je potrebné použiť ustanovenia Obč. zákonníka /§ 54 cit. zákona/ a tým je i ustanovenie o premlčaní, preto sa spravuje premlčanie takéhoto dlhu podľa názoru súdu v danom prípade Občianskym zákonníkom. Aktívna vecná legitímácia navrhovateľa bola preukázaná zmluvou o postúpení pohľadávok z 23.09.2009 vrátane prílohy. Z platobnej histórie v spojení s obchodnými podmienkami a z vyjadrenia navrhovateľa v podanej žalobe vyplýva, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti vymáhanej pohľadávky došlo k 27.02.2009, ktorý deň bol zároveň aj dňom ukončenia zmluvy, pričom navrhovateľ v konaní ničím nepreukázal, že by k celkovej splatnosti vymáhanej pohľadávky došlo s neskorším dátumom. I z platobnej histórie vyplýva, že ku dňu 27.02.2009 došlo k vyúčtovaniu poplatku za vedenie účtu a následne pôvodný veriteľ prestal viesť uvedený úverový účet odporcu, keďže došlo k ukončeniu zmluvy. Keďže žaloba na súd v predmetnej veci bola doručená súdu až dňa 23.07.2012, súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom, že námietka premlčania dlhu odporcu, ktorú vzniesol opakovane v konaní tak vedľajší účastník na strane odporcu i samotný odporca bola vznesená dôvodne, keďže návrh bol podaný až po uplynutí trojročnej premlčacej doby podľa § 101 Obč. zákonníka. Poukázal na to, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 23.01.2010 je absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Považoval za preukázané, že len z iniciatívy navrhovateľa bol vyhľadaný odporca s tým, že nebol vôbec informovaný o tom, aké sú následky uznania záväzku. Znenie dohody navodzuje dojem, že účelom návštevy bolo len dojednanie splátok, pričom v časti 3. dohody je vopred predtlačené vyhlásenie dlžníka o jeho vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Takto deklarovaný zámer navrhovateľa dosiahnuť úspešnú vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohody o uznaní záväzku, pri predstieraní dojmu, že ide len o uzavretie dohody o splátkach hodnotil ako nekalú obchodnú praktiku v zmysle ust. § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľa ako veriteľa viedlo k podpisu dohody to, aby docielil vymožitelnosť práva pred súdom a nie menil pôvodný obsah zmluvy, a to dojednanie nových splátok. Dohoda je vyhotovená vo forme predtlačeného textu, t.j. pre všetky prípady dlhov bez ohľadu na to, či sú v čase podpisu tejto listiny premlčané, alebo nie. Podľa názoru súdu je uzatvorenie tejto dohody v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti a čestnosti a rovnako takéto nové zmluvné dojednanie, vzhľadom na všetky okolnosti, je v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tvrdenia navrhovateľa o rozdielnych účinkoch uznania práva v zmysle § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka a uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, a to že uznanie práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je viazané na vedomosť dlžníka, že uznáva premlčané právo, považoval, vzhľadom na všetky zistené okolnosti ohľadom uzatvorenia tejto dohody, za účelové a nestotožnil sa s ním. Považoval preto túto dohodu za neplatný právny úkon, jednak pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 a zároveň i podľa § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, a preto v dôsledku dôvodne vznesenej námietky premlčania návrh zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav. Zdôraznil, že v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Poukázal na článok 3 bod 3.1 Dohody, v ktorej odporca potvrdil svoju vedomosť o premlčaní dlhu, to znamená, v danom prípade nastali účinky ust. § 558 Občianskeho zákonníka, a to, že záväzok uznaný odporcom čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval. Úprava, obsiahnutá v ust. § 558 Občianskeho zákonníka, spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval. Vyslovil názor, že prístupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a neprimeranej ochrany spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Vyslovil názor, že odporca po tom, čo sa oboznámil s obsahom Dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznal a vyjadril svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky. Uvedol, že takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec nie je možné hodnotiť ju ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Takýmto postupom súdu budú veritelia nútení neposkytovať dlžníkom možnosť splácania dlhu v splátkach, ale okamžite pohľadávky uplatniť na súde. Zároveň vyslovil nesúhlas s tým, aby bol zaviazaný na úhradu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Mal za to, že vedľajší účastník - Združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri

súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Združenie na ochranu spotrebiteľa má pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Uviedol, že podľa dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. cieľom novelizácie O.s.p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Navrhovateľ má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne, aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Poukázal na to, že združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej príhode a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. V súdnej veci nemožno považovať odmenu za úkony právnej služby, poskytnuté právnym zástupcom vedľajšieho účastníka na strane odporcu, za účelne vynaložené. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovie, alebo vec zruší a vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

Odporca a vedľajší účastník na strane odporcu navrhli rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdiť. V odvolaní uviedli všeobecné teoretické úvahy, týkajúce sa aplikácie spotrebiteľských predpisov a platnosti formulárových dohôd. Uviedli, že navrhovateľ sa v rámci predmetu podnikania dlhodobo zaoberá inkasovaním pohľadávok a takáto činnosť zahŕňa aj celé spektrum mimosúdnych úkonov, ktorých cieľom je aby sa dosiahla úhrada pohľadávky bez súdneho konania, resp. aby sa získala čo najlepšia východisková pozícia pre súdne konanie. Poukázali na známu skutočnosť, že priemerný spotrebiteľ je nielen právne neznalý a neinformovaný, ale je súčasne mimoriadne manipulovateľný v situácii, pokiaľ sa dostane pod psychický tlak a sú u neho vyvolané emócie, strach a obavy, čo školená osoba, pracujúca pre inkasnú spoločnosť dokáže v rámci štandardizovanej procedúry bez ťažkostí dosiahnuť vhodným vystupovaním pri použití správnych slovných formulácií v určitom poradí. Pri uzatváraní formulárovej dohody navrhovateľ zjavne ignoruje a porušuje predpisy spotrebiteľského práva a pokiaľ sa aj pokúša za každú cenu, dať svojmu protiprávnemu konaniu plášťik vo forme uznania práva, resp. dohody o uznaní dlhu, ide iba o zahmlievanie skutočnej podstaty. Poukázali zároveň aj na opodstatnenosť vstupu Združenia na ochranu spotrebiteľa do konania.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p..

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vo veci samej ako aj vo výroku o trovách prvostupňového konania vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil navrhovateľ pred súdom prvého stupňa a tieto nemohli prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z daného titulu odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

Z obsahu spisu vyplýva, že podľa predmetnej zmluvy o úvere a ďalších úverových produktoch, mal odporca poskytnutý úver splácať v pravidelných mesačných splátkach v počte 72, pričom dátum prvej splátky bol dohodnutý do 22.03.2008 a dátum každej ďalšej platby k 22. dňu v mesiaci. Odporca poskytnutý úver riadne nesplácal a ku dňu 27.02.2009 došlo zo strany právneho predchodcu navrhovateľa k zrieknutiu sa budúceho poplatku za vedenie účtu a došlo tak aj zároveň k zosplatneniu úveru. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ, ktorý uplatnil svoj nárok na súde až dňa 23.07.2012, nárok uplatnil až po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

Pokiaľ sa týka dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku, odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že aj podľa jeho názoru je dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku ako

nekalá obchodná praktika neplatná, návrh navrhovateľa je premlčaný, a preto bola dôvodne námietka premlčania uplatnená.

Nekalou obchodnou praktikou je vždy konanie dodávateľa majúce vplyv na ekonomické správanie a rozhodovanie spotrebiteľa a implikujúce rozpor s požiadavkou odbornej starostlivosti (a dobrými mravmi). Pri posudzovaní otázky platnosti právneho úkonu v súvislosti v jeho existenčnom súvisi s použitím nekalých obchodných praktík a neprijateľných zmluvných podmienok možno postupovať podľa všeobecných ustanovení o právnych úkonoch a v tomto kontexte dospieť k záveru, že neplatný bude právny úkon aj vtedy, ak uzatvorenie spotrebiteľskej zmluvy bolo dosiahnuté použitím nekalej obchodnej praktiky, ktorá mala dosah na vôľu spotrebiteľa zmluvu uzavrieť, a to bez ohľadu na to, či zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. V posudzovanej veci bolo nepochybne dokazovaním, vykonaným pred prvostupňovým súdom, preukázané, že uznávacie prehlásenie odporcu a vyhlásenie o vedomosti premlčania dlhu a jeho následkoch bolo navrhovateľom vynútené okolnosťami, za ktorých bola dohoda uzatretá. Pokiaľ ide o dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky sa už ustálila v názore, že ide o formulárový (navrhovateľom vopred pripravený) dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok odporcovi vo forme povolenia splátok dlhu, ktorého skrytým cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a pristúpenie k záväzku, a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie žalobného nároku, ako aj dosiahnutie súhlasu s rozhodcovskou doložkou. Z textu Dohody je zrejmé, že ide o formulár, ktorý navrhovateľ používa (sú v ňom vopred predformulované jeho údaje) vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov (údaje o dlžníkoch a jednotlivých záväzkoch sú následne dopisované do formulára rukou). Uznanie záväzku je tak cieľ sledovaný navrhovateľom a nie žalovaným spotrebiteľom, keďže ide o predformulované tlačivo a dlžník pri uzatváraní takejto dohody nemôže jeho obsah ovplyvniť. Pokiaľ ide o argument navrhovateľa v podanom odvolaní ohľadne účinkov uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka a účinkoch uznania práva v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, s týmito právnymi názormi sa odvolací súd stotožňuje, nemajú však za následok nesprávne právne posúdenie žalobného nároku. V zmysle ust. § 558 Občianskeho zákonníka uznaný môže byť aj dlh premlčaný. Takéto uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny (napríklad, že nepoznal ustanovenia o premlčaní), nemá jeho uznanie uvedené právne účinky. Aj uznanie premlčaného dlhu zakladá len vyvrátiteľnú domnienku. Dlžník sa tu môže brániť námietkou, že dlh nevznikol, alebo že v čase uznania neexistoval. Nemôže sa však brániť námietkou premlčania. Od účinkov uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka treba odlišovať účinky takéhoto uznania na beh premlčacej doby. Písomné uznanie dlhu čo do dôvodu i výšky má podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka za následok, že plynutie pôvodnej premlčacej doby sa preruší a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba (D. J. a kolektív, Občiansky zákonník, komentár a súvisiace predpisy. V. vydanie Eurounion, 2005, 509 s.).

Odvolací súd zároveň aj uvádza, že konanie v rozpore s dobrými mravmi sa pre účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie aj konanie, ktoré je v rozpore aj so vžitými tradíciami, a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky, uznávanej pri predaji výrobku alebo poskytovaní služieb alebo môže privediť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe a výraznú nerovnosť zmluvných strán ako aj porušovanie zmluvnej slobody.

Odvolací súd vyhodnotil odvolanie námietky navrhovateľa ako nedôvodné aj v časti, v ktorej napadol výrok rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania. Z obsahu spisu mal odvolací súd preukázané, že odporca a vedľajší účastník boli v konaní zastúpení tým istým právnym zástupcom, preto správne v zmysle zásady úspechu v konaní súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p. priznal náhradu trov konania úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi. Trovy právneho zastúpenia si právny zástupca odporcu a vedľajšieho účastníka vyčísľil za zastupovanie dvoch osôb podľa § 13 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z. túto náhradu trov právneho zastúpenia v tomto rozsahu aj priznal. Okolnosť, že vyjadrenia či už písomne alebo ústne podané v mene odporcu alebo vedľajšieho účastníka sú obsahovo v zásade podobné, neznamena, že za takéto úkony netreba priznať odmenu za právne zastúpenie, nakoľko citovaná vyhláška č. 655/2004 Z. z. pozná zníženie tarifnej odmeny len ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb uvedené v § 13 ods. 2. Neboli dôvodné ani námietky navrhovateľa o nepriznaní trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi a odporcovi vôbec. Odvolací súd konštatuje, že nepriznanie trov úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi by

tak, znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený v konaní a mu bola priznaná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, môže si aj vedľajší účastník na strane odporcu vychádzajúc z ust. § 93 ods. 4 O.s.p. zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a ktorému pri splnení zákonných predpokladov rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia. Napokon súdna prax už k otázke priznania trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi zaujala kladné stanovisko. Na základe uvedených skutočností súd prvého stupňa potom správne postupoval, keď uložil povinnosť navrhovateľovi zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov právneho zastúpenia. Náhrada trov konania právneho zastúpenia, bola súdom prvého stupňa v zmysle Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vyčíslená a priznaná v správnej výške.

Odvolací súd na základe uvedeného rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1, 2 ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov odvolacieho konania podľa § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm d/, § 16 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Predmetom odvolacieho konania bola suma 4.131,54 eur a odmena pri zastupovaní dvoch osôb pozostáva z účelne vynaloženého úkonu, a to jedného úkonu právnej služby - písomné vyjadrenie k odvolaniu á 151,05 eur x 2 = 302,10 eur / 2 =151,05 eur + 7,81 eur režijný paušál, spolu 158,86 eur.

Rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.